

ΔΙΣΚΟΚΡΙΤΙΚΗ-BLUES WIRE NOS

Το γ@μημένο, μυρίζει Τέξας απ' την κορφή ως τα νύχια. Μυρίζει Midwest, West Virginia, πόλεις φαντάσματα, παλιά, εγκαταλελειμμένα Saloons και moonshine. Έντονες οι μυρωδιές από παλιά gas stations με σαπισμένες αντλίες που στάζουν. Σαπισμένες οροφές παλιών juke joints με λεκιασμένα πατώματα από φτηνό αλκοόλ. Μυρωδιές από την μουσκεμένη άμμο στην έρημο της Αριζόνας και γέρικους κάκτους χαρακωμένους απ' τους αέρηδες.

Τεμπέλικους κροταλίες που βουτούν μέσα στη καυτή άμμο, σκόνη από χωματόδρομο που σφιχταγκαλιάζει κάτι μικρά χωριά του Αμερικάνικου Νότου που δύσκολα χωρούν στο χάρτη. Μυρίζει το γ@μημένο ιδρώτα. Ιδρώτα και κάματο. Ιδρώτα και κάψα από σώψυχα που δεν παζαρεύουν, δεν παζαρεύονται, δεν πωλούνται και δεν επιδέχονται φτιασιδώματα.

Το παίξιμο της κιθάρας; Αλήτικο. Αλήτικο και πηρουνιαστό. Κάτι σαν τα κρύα πρωϊνά στα μέσα του χειμώνα. Το ίδιο και η φωνή. Γεμάτη γρέζι και τσαμπουκά. Ναι, αυτή είναι η «μελωδία» στα μπλουζ. Και αυτή είναι και η μαγεία του. Αν κανείς δεν το κουβαλάει μέσα του, αν κανείς δεν ακούει τις πατημασιές του στη λάσπη, αν κανείς δεν νοιώθει τη χαρμολύπη να είναι

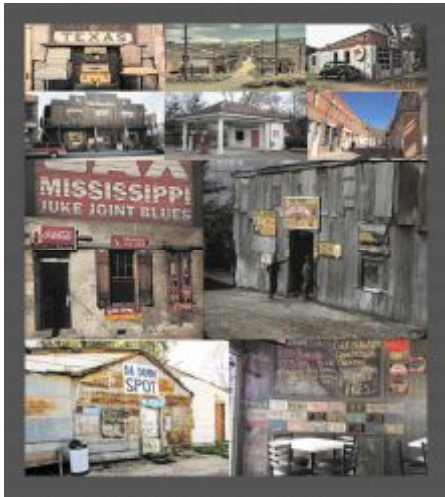
άνθρωπος με αρχή και τέλος, αν κανείς δεν καταλαβαίνει πως ο θάνατος είναι σαν τον ηλεκτρισμό και πως θα πρέπει να είναι φιλαράκι του ώστε να μη φοβηθεί όταν θα έρθει η ώρα να βάλει το χέρι του στη πρίζα, τότε ας μην μπει στον κόπο να ασχοληθεί με τα μπλουζ.

Τα μπλουζ είναι για τους δαίμονες. Τους ερωτεύσιμους και τους ερωτευμένους δαίμονες. Αυτούς

δηλαδή τους δαίμονες που βάζουν τον έρωτα μαζί με τη ζωή μιας και χωρίς τον έρωτα ζωή δεν υπάρχει. Ναι, τα μπλουζ είναι για αυτούς τους δαίμονες. Τους ΕΥ-ΔΑΙΜΟΝΕΣ! Αυτούς που τραγουδώντας ξεφτιλίζουν και υποτάσσουν τον πόνο τους κάνοντάς τον να ντρέπεται ώστε κάποια στιγμή να τα μαζέψει και να φύγει. Αυτό είναι το μπλουζ. Αυτό είναι και το τελευταίο CD των Blues Wire. Ναι, αυτό το γ@μημένο CD είναι όλα τα παραπάνω. Με μάγεψε, με εκτίναξε, με πήγε πίσω, πολύ πίσω σε δικές μου προσωπικές θύμισες. Στην

αρχή σκέφτηκα να πιάσω ένα-ένα κομμάτι και να το περιγράψω. Να πω δηλαδή για τα «μπαμ», τα «τσακ» και τα «τσουφ» που βαρούσαν μέσα μου όταν το άκουγα. Μετά άλλαξα γνώμη. Μπήκα στο λεωφορείο και ακολούθησα όλη τη διαδρομή. Από την αρχή έως το τέλος. Μονορούφι.

Το CD όμως απαντάει έστω και ετεροχρονισμένα, σ' έναν αστό ψυχίατρο από τη Νέα Υόρκη που στις αρχές του αιώνα, μη μπορώντας να εξηγήσει γιατί οι νέγροι δούλευαν σαν τα σκυλιά όλη την εβδομάδα και ότι έβγαζαν το

χάλαγαν μέσα σε ένα Σαββατόβραδο, κίνησε για κάποιες φάρμες του Νότου μήπως και βρει εκεί την απάντηση.

Την πήρε τελικά την απάντηση από έναν σουρωμένο νέγρο που βρέθηκε μπροστά του σ' ένα τέτοιο καπηλειό: “Hey Mista, have you eva been a nigga on a Saturday night?” (ιστορικά καταγεγραμμένη μαρτυρία). Αν αυτό το CD υπήρχε τότε, ο αστός ψυχίατρος θα μπορούσε πολύ πιο εύκολα να βρει απάντηση στην απορία του.

Λιάκο μου, νομίζω πως είσαι στα καλύτερά σου. Πέρα από το γεγονός πως όσο μεγαλώνεις τόσο και μοιάζεις πιο πολύ στον παππού μας τον Επίκουρο, αυτό που φτιάξατε με τη Νίκη και το Σωτήρη είναι 100% εμβληματικό. Σας ξέρω και σας ακολουθώ χρόνια.

Αυτό όμως δεν το περίμενα.

Τα συχαρίκια μου λοιπόν και τις ευχές μου για να συνεχίσετε να δημιουργείτε τέτοια ταξιδιάρικα πράγματα.

Δημήτρης Επικούρης

Ένας φτωχός ντελάλης του μπλουζ